

2014. augusztus 1. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 11,2: Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott.

Izráel nem azért Isten népe, mert ebben bármilyen kis mértékben is rászolgált volna, hanem azért, mert Isten eleve így döntött, kiválasztotta őket minden népek közül, és szövetséget kötött ezzel a néppel. Isten kiválasztása pedig megmásíthatatlan, Ő nem veti el népét. Ma az foglalkoztat nagyon sok igeolvasó embert, hogy vonatkozatható-e az ige a mai zsidóságra, hiszen már Pál is azt írta, hogy nem tartoznak mind Izráelhez, akik Jákob utódai. A vélemények nagyon eltérőek, a széles skála egyik végén levők azt mondják, hogy a mai zsidóságra egy betűje sem vonatkozik a bibliai ígéreteknek, azok a lelki Izráelre, az egyházra érvényesek. A másik végén pedig azt hangsúlyozzák, hogy ma ideiglenesen még sötétben van ez a nép, de elhozza Isten az időt, amikor egész Izráel megtér, üdvözülni, s a népek sorsát is nagyban fogja meghatározni az, hogy miként viszonyultak az ószövetségi néphez. A két véglet között pedig számtalan vélemény fogalmazódik meg. Hiszem, hogy nem tisztünk afelől dönteni, hogy a mai zsidóság mennyire és mikor fog megtérni, hogyan teljesíti be az ÚR a rájuk vonatkozó ígéretekét. A mai ige számunkra elsősorban nem a választott népről üzen, hanem a hűséges Istenről. Mi sem érdemeltük ki semmivel az Ő kiválasztását, de Isten eleve úgy döntött, hogy velünk megismertesse Önmagát, akaratát, rajtunk megmutassa gondviselését, áldásait. Mi is rászolgáltunk, még jobban, mint Izráel arra, hogy az ÚR elvessen, de Ő hűséges Isten, aki Önmagára nézve megtartja ígéreteit. Hálára indít az Ige, azért, hogy nem vetette el az ÚR az övéit, sem Izráelt, akire nézve Neki van még terve, sem minket, akik napról napra kegyelméből élünk. Legyen áldott az Ő szent Neve!

2014. augusztus 2. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 25,9: Itt van az Úr, benne reménykedtünk, vigadjunk és örüljünk szabadításának!

Képzeljünk el egy olyan helyzetet, mely elég gyakran a valóságban is előfordul, mégpedig azt, hogy hirtelen esőzések miatt váratlanul elérkezik hozzánk egy áradás, körbevesznek a vizek és egyre nő azok szintje. Érezzük, sőt látjuk, hogy már csak kevés időnk van a szabadulásra, mielőtt a vizek ellepnék azt a helyet is, ahol vagyunk, s nincs módunkban önerőnkől kiszabadulni onnan. Amikor megjelenik a segítő csapat csónakja, fellelegzünk, itt van a segítség, nem veszünk el. Isten gyermekei talán kivétel nélkül mindnyájan voltak már olyan helyzetben, mikor kimondhatatlan örömmel kiáltottak fel lehetetlennek tűnő helyzetekben: itt van Isten. Amikor felismerjük mennyei Atyánk jelenlétét, Aki mindig is mellettünk volt, csak mi annyira magunkkal és a ránk leselkedő veszéllyel voltunk elfoglalva, hogy nem vettük Őt észre, az ószövetségi néppel együtt kiáltunk fel: itt van Isten! Ez a legnagyobb hír, ez a legnagyobb öröm, s ebben a mondatban minden benne van. Ha itt van Isten, akkor minden jó kezekben van. mi magunk is, akkor a legjobbat fogja cselekedni, a legnagyobb kegyelemmel és szeretettel munkálkodik a mi legnagyobb áldásunkra. Elmondani nem lehet, megtapasztalni annál inkább, milyen nagy öröm, csodálatos élmény, adja meg URunk minden gyermekének ezt a felismerést: itt van az ÚR!

2014. augusztus 3. – vasárnap

Pál levele az efézusiakhoz 5,14: Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.

Aki alszik, azt felébresztik, és nem magát ébreszti fel, aki meghalt, az már nem hallja az ébresztgetést sem, felőle nincs többé semmi reménység. Mindez csak úgy igaz, ahogyan mi emberek gondolkodunk, Nikodémushoz hasonlóan, emberileg akarva megérteni az isteni üzenetet. Az igében az alvás és a halál az ember lelki állapotára vonatkozik, s erre nézve szólít fel minket Isten szava, hogy ne maradjunk az alvás, a lelki halál állapotában. Jézus mondta, hogy itt az idő, hogy a halottak meghallják Isten Fiának hangját, s akik meghallják, azok életre támadnak. Isten Szavának befogadása előtt minden ember lelkileg, Isten szerint halott, magunk is ilyenek voltunk. Ha viszont az ÚR kegyelme megnyitja, hallásra és befogadásra alkalmassá teszi értelmünket, akaratunkat, akkor csoda történik, a halott életre támad. Azaz élni kezd, Isten minősítése szerint is. A legkevesebb, amit tehetünk, a igének legegyszerűbb szinten való engedelmesség azt jelenti, hogy szánjunk rá egy kevés időt, fontoljuk meg az ígét, s kérjünk Istentől világosságot, hogy azt helyesen értsük és az Ő akarata szerint kövessük. Amikor ezt tesszük, gondolkodunk az ígén és döntést hozunk arról, hogy amit megértünk, azt tenni is fogjuk, akkor önmagunkat ébresszük. Adja meg URunk azt a csodát, hogy sokan meglássuk, milyen csodálatos, amikor felragyog Krisztus, jelenléte, dicsősége betölti életünket.

2014. augusztus 4. – hétfő

Mózes második könyve 13,18: Kerülő úton vezette Isten a népet, a Vörös-tenger felé a pusztán át.

Bizonyára mindenki számára közérthető az ige üzenete, s mint nagyon gyakran az egyértelmű, mindenki által érthető kijelentések esetében nagyon sokszor, ezúttal is a nagy kérdés az, hogy az ismert, elfogadott üzenetet tudjuk-e, szoktuk-e alkalmazni mindennapi életünkben. Isten népét vezethetné egyenes, tehát rövidebb úton is, őket ott is meg tudná segíteni bármi is adódna útközben, de a nép számára hasznosabb a kerülő, egyúttal időben is hosszabb úton haladni, mert Isten akarata nem csak a célba érkezés, hanem az úton megtapasztalható áldások sora és az Ő népének tanítása is. Ma inkább az jellemzi az embert, hogy a végeredmény számít. Érthetetlen, hogy ha valaki például szereti a sportot, hogyan örvendezhet annak, ha csapata nem játszik jól, de esetleg egy bíró hibája miatt megnyer egy mérkőzést. Nem látta azt, amiért a sportot szereti, a szép játékot, igazságos ítélet sem született, a szurkoló nem nyer semmit, mégis neki csak a végeredmény a fontos. Diákok járnak úgy felső oktatási szinten is iskolába, hogy nem akarnak ismereteket elsajátítani, a fontos csupán az, hogy sikerüljenek a vizsgák, meglegyen az oklevél. Ha később orvosként nem menti meg betege életét, mérnökként nem megfelelő hidakat tervez, a balsikert a körülményekre fogja. A kerülő utakon Istennek célja van velünk, mi, keresztyének ezt tudjuk, a kérdés ismételten az, elfogadjuk-e? Amikor megtörténik velünk, hogy nehezebben, hosszabb időn keresztül, nagyobb áldozattal tudunk elérni egy célt, zúgolóadás helyett jó lesz figyelni arra, mi akar Isten bennünk elvégezni a kerülőn.

2014. augusztus 5. – kedd

János első levele 4,9: Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala.

Isten szeret. Kéréseimmel, nehézségeimben való könyörgéseimmel nem olyan hatalmassághoz megyek, aki közömbös irántam, hanem úgy megyek Hozzá, mint gyermek az atyjához, aki tudja, hogy az szereti őt, s választ, segítségét ez a szeretet fogja irányítani. Isten szeretetének mértéke, nagysága abban látható, hogy rajtunk úgy segített, könyörült, hogy a legdrágábbat, Fiát küldte a világba. Mindennek eredménye, gyümölcse Isten gyermekeinek életében az, hogy elfogadják Isten ajándékát, mindazt, amit Isten küldött, Jézus Krisztus végzett értük. Az elfogadás nem valamilyen szándéknyilatkozatot, szóban kimondott vallomást jelent, hanem azt, hogy életük szoros és állandó kapcsolatban marad Jézus Krisztus által Istennel. Ezt Jézus úgy fogalmazza meg, hogy élek bennetek, ti pedig énbennem, Pál apostol azt mondja, hogy él bennem a Krisztus, János pedig így ír, hogy élünk őáltala. Aki valamilyen földi betegségben szenved, mely nem gyógyítható, de állandó kezeléssel, gyógyszerekkel megállítható annak súlyosbodása, az ilyen ember azon kezelés, gyógyszer által él. Tudja, hogy szervezetében szüntelen pótolni kell a betegség ellenszerét. Isten gyermeke, miután az ÚR szeretetét megismerte és elfogadta, Krisztus által él, Nélküle már nem tud és nem is akar egyetlen pillanatra sem élni. Nem az a kérdés, hogy Krisztussal, Ő általa élünk-e, vagy nélküle, mert ahol Ő nincs jelen, ott az élet sincs meg. A kérdés az, hogy Krisztus által élünk, vagy még a halál állapotában vagyunk. Isten szeret, Jézust, szent Fiát adta érted, élj Neki, élj általa.

2014. augusztus 6. – szerda

Pál második levele a korintusiakhoz 5,17: Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.

Isten az élet teremtője és ajándékozója. Földi életünk is Tőle van, hiszen ismert minket még az anyaméhbe való formáltatásunk előtt, és ugyancsak Ő teremti és adja nekünk az új, a krisztusi életet, mely elkezdődik már itt, a földi életidején, és kiteljesedik Isten országában. Az olvasott ige több megközelítést is lehetővé tesz, mindenik üzenetet közvetít. Ha valaki Krisztusban van, mondja Pál, azaz nem mindenki. Aki viszont Benne van, Benne él, mindazzal, amit ez a közösség jelent, annak új, mennyei élete van. Nem kell keresnie, hogyan találhat rá a lelki életre, már az övé az. Nem bizonytalanabbé, hogy vajon mi lesz, miután eltávozik a földről, hiszen neki már megvan az örök életre szóló útlevele, az, hogy Isten újjáteremtette őt, Krisztusban. Krisztusban lenni nem csak annyit jelent, hogy eljárak néha templomba, amennyire tőlem telik próbálgatom Isten parancsait megtartani, hanem ennél sokkal többet. Aki Krisztusban van, annak Istentől új élete van, egészen biztos, az új élet más életet jelent, mást, mint az addigi, mást, mint a Krisztus nélkül élőké. Elmúlt a régi, már nincsenek meg azok a bűnös vágyak, már nincsenek Krisztus nélküli céljai, tervei életének, ő már egészen más, hiszen új életben jár. Istenem, segíts, hogy az új, a Krisztusban való élet egyre jobban kiteljesedjen bennem, dicsőségedre.

2014. augusztus 7. – csütörtök

Lukács evangéliuma 6,12: Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát.

Nem tudom, van-e a Bibliában előírás az imádkozás hosszúságára nézve. Arra emlékszünk, hogy Megváltónk arról tanított, hogy nem az imádság hosszúságáért hallgat meg minket Isten, azt is tudjuk, hogy a Gecsemáné kertben azért feddte tanítványait, mert egy órát sem voltak képesek ébren maradni és imádkozni. Az ÚR imádságát fél perc alatt el lehet mondani. A mai ige arról szól, hogy Jézus imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Fél perc, egy óra, egész éjszaka. Nem az imádság hosszúsága a fontos, helyzetenként változhat az erre fordított idő. Van, amikor váratlan helyzetben alig pár szóban imádkozunk. Legtöbbször általában öt-tíz percet töltünk könyörgéssel, és sajnos, ritkábban, de van, amikor ennél is többet. Egy órát nem nagyon imádkozunk, de Istennel közösségben bizonyára eltöltünk ennyit, igeolvasással, elmélkedéssel, imádsággal. Virrasztani azonban, főleg imádkozva, csak akkor szoktunk, ha súlyos beteg valaki szereteteink közül, és felügyelni szükséges, ilyenkor az éjszakát sok Istenhez kiáltással töltjük. Jézus nem a helyzet nehézsége szerint volt rövidebb, vagy hosszabb az imádkozásban. Lázár feltámasztásakor, a tenger lecsendesítésekor vagy a kenyér megsokasítása előtt alig pár szót mondott Istennek. Itt pedig egész éjjel imádkozik, így készül küldetésére. Lehet, hogy sokan ismerik, de a mai üzenetet, feladatunkat találóan megfogalmazza annak az embernek a válasza, akit megkérdeztek, mikor szokott imádkozni, s azt felelte: mindig és azon kívül naponta háromszor.

2014. augusztus 8. – péntek

A zsoltárok könyve 63,8: Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok.

Isten igéje igaz, szent, örök. Isten gyermeke úgy olvassa azt, hogy lelkében ott van a bizonyosság, az üzenet a mennyei Atya akarata, és mindaz, ami benne írva vagy, az érvényes az ő életére is. Olvassuk a bűnbánó zsoltárokat, és sajátunknak tekintjük, van mit nekünk is megvallanunk. Olvassuk a dicsőítéseket, és lelkünkben ujjongva áldjuk a mennyei Atyát, Ő méltó minden dicséretre, magasztalásra és áldásra. Halljuk az ige figyelmeztetését, és a magunk életében is igyekszünk lelkileg éberek maradni. Mi van azonban akkor, amikor olvassuk, és nem érezzük, hogy szívvel-lélekkel tudnánk azonosulni az üzenettel? Miért mondja az ifjú próféta Istennek, hogy rávétél és rávétetem? Hogyan viszonyuljon a gyászoló, veszteséget átélő, nyomorúságában szélmalomharcot vívó ember a mai igéhez? Isten közelében, szárnyai oltalmának békességében, biztonságában csodálatos dolog ujjongani, de az őszinte keresztyén megvallja, hogy nem mindig tud így ujjongani, örvendezni. Nem tagadjuk, van, amikor nincs meg ez a biztonságban való örvendezés életünkben, de az ige akkor is igaz, szent és örök. Az Úrnál békességet lehet találni, biztonságban lehet a hívő lelke, ebben nem kételkedünk. Amikor hiányzik életünkben ez az öröm, biztonság, akkor arra indít az ige, hogy bízzunk abban, a jelen egyszer múlttá lesz, a mai harcok győzelemmel végződnek majd, Isten segítsége a megfelelő időben érkezik. Eljön újra az idő, amikor az ÚR jelenlétében adunk hálát a segítségért, örvendezve fogjuk Nevét magasztalni azért, amit Ő cselekszik életünkben.

2014. augusztus 9. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 60,2: Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad.

Sötétség és homály. Hol és mikor? Régen mindenütt, ma már csak pár helyen – gondoljuk. Két és félezer éve mi más lehetett volna. Már nagyszüleinkre is úgy tekintünk, mint akik más korban éltek, szinte semmit nem ismertek mindabból, amit ma naponta használunk. S nem csak a tudományos ismeretekben voltak nagyon lemaradva, de – ugyancsak gondoljuk – a lelki dolgokban is, hiszen száz éve még sok babonáságban hittek. Aztán beszélünk sötét középkorról, meg az úgynevezett felvilágosodásról, mint a sötétség oszlásának kezdetéről. És ma? Mindentudók vagyunk (gondoljuk). Az anyag elképzeldhetetlen apró részeit kutatjuk, és már üstökösre készül rövidesen leszállni az emberkéz alkotta szerkezet. A lélektan megválaszol számtalan kérdést, megoldást kínál szinte minden helyzetre. Akkor ma nincs sötét? Mi a sötétség? A világosság hiánya. Ahol nincs ott a világ világossága, ott lehet tudomány, ismeret, bölcsélet, bármi, de nincs igaz világosság. Egy autó – gyenge példa szerint – benzinnel működik, de áramszálak is vannak, szikrára és áramkörökre is szükség van. Ha mindent tudunk a vázról, motorról, de nem vesszük tekintetbe a villanyszálakat, nem fogjuk működni. A fém összetételét, sűrűségét, minden tulajdonságát nem elég ismerni. A természeti, anyagi világ minden zugát kikutathatjuk, a teljes valóságot nem fogjuk megismerni, ha nem vesszük számításba azt a valóságot, melyet nem mérhetünk meg, és nem kutathatunk eszközeinkkel. Erről a világról Isten ad nekünk kijelentést. Ameddig Isten dicsősége nem ragyog fel, és nem látszik meg rajtunk, addig az Ő szempontja szerint sötétség és homály van. De azért jött el URunk, hogy felragyoghasson az Ő világossága rajtunk.

2014. augusztus 10. – vasárnap

A zoltárok könyve 67,2: Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket.

A Biblia bizonyágtételére épülő hitünk szerint Isten kegyelmes, és az Ő akarata az ember megáldása. Olyat nem kérhetünk Tőle, ami ezekkel ellenkezik, de miért szükséges kérnünk azt, amit amúgy is adni szeretne mennyei Atyánk. Kéréseinkre nem Istennek van szüksége, hanem nekünk. Nem azért kell így és ehhez hasonlóan imádkoznunk, hogy Isten fedezze fel, mire van szükségünk, és adja is meg nekünk azt, amit kérünk. Nekünk van arra szükségünk, hogy ezeket elmondjuk könyörgéseinkben. Amikor azt kérem, hogy Isten legyen hozzám, hozzánk kegyelmes, akkor megvallom azt, hogy rászorulok az Ő kegyelmére, hiszem, hogy Ő valóban kegyelmes Isten, és azt kérem Tőle, hogy a magam, a magunk életében ez a kegyelem nyilvánvalóvá legyen. Áldjon meg minket Istenünk imádkozzuk, s ezzel vallást teszünk arról, hogy Neki hatalma van áldást adni, jó dolgokat cselekedni velünk. Amikor kegyelmét és áldását kérjük, akkor az Ő kezébe tesszük le sorsunkat, életünket. S mivel mindez akaratával egyezik, sőt, erre többször is felszólította gyermekeit, hogy ezeket kérjék Tőle, bizonyára nem marad el az Isten kegyelmének, áldásainak kiáradása. Ezzel a könyörgéssel a Biblia tanítását, az elméletet gyakorlatban alkalmazzuk, megéljük azt, hiszen hisszük és valljuk, Isten kegyelmes, szeretete áldani akar, s ezekért imádkozunk is, hogy a mai napon is valósággá legyenek gyermekei életében.

2014. augusztus 11. – hétfő

A jelenések könyve 5,13: És hallottam, hogy minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: A trónon ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!

Némelyek tapasztalatból, mások mai példákból ismerik az önkényuralmi rendszereket. Valamilyen szervezet, párt, vagy leginkább egy személy istenítése történik ezekben, az emberek ünneplik, dicsőítik, imádják a vezetőt, de nem szívből, hanem kényszerből. Aztán úgynevezett szabad társadalmakban azt látjuk, hogy itt is megvan a személyi kultusz, egy személy, kisebb csoport dicsőítése, leginkább érdekből, számításból. Ezzel ellentétben alakulnak ki irányzatok, mozgalmak, melyek minden tekintély elvetnek, szabadoknak vallják magukat, senkit nem tartanak különbnek. Ezek alapján talán érthető, miért nem lelkesednek sokan Isten imádásáért. Az egyházban ehhez még az is hozzájárul az imádatból való idegenkedésnek, hogy sokszor öröm nélküli hangulattal énekelünk az örömről, panaszos szívű, megkeseredett embereket ismerünk, akik a rend kedvéért mondják, vagy éneklnek a többiekkel, hogy hálás szívvel, teljes lélekkel magasztalják az URat. A mai ige a legcsodálatosabb képet tárja elénk, az üdvözültek magasztalják az Örökkévalót. Kérdelem magamtól, kérde az ige mindnyájunktól: vágyunk-e erre a dicsőítésre? Kívánatos számunkra az, amit az ige leír? Van-e bennünk legalább annyi vágyódás ott lenni, és részt venni ebben a dicsőítésben, mint amennyire vágyódunk ilyenkor, nyáron a kikapcsolódásra, szabadságra? Adja Isten, hogy ne csak a rend kedvéért, hanem teljes szívünkkel, őszinte hálával, szeretettel tudjuk énekelni ma, és majd egykoron a dicsőítést.

2014. augusztus 12. – kedd

János evangéliuma 20,28: Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem!

Ha fogalmakat igyekszünk tisztázni, talán úgy nevezzük, hogy istenélmény. Ha irodalmi alkotásokat idézünk, elsők között jut eszünkbe a költő vallomása: átölelt az Isten. Amikor a bibliai személyek lelki megvilágosodását említjük, Tamás jut eszünkbe, a mai vallomással. A nagy és fontos kérdés az, hogy mi magunk eljutottunk-e ide, találkoztunk már Istennel? Felismertük Isten valóságos jelenlétét egy nehéz pillanatban, egy fontos döntés meghozatala után, egy lelki közösségben, vagy esetleg akkor, amikor már a reménységről akartunk végképp lemondani? Milyen lehetett a költő élete, amikor azt írta, hogy elhagyták, hogy lelkét roskadozva vitte? Mi lett volna, ha nincs akkor az istenölélés? Mi lett volna Tamással, ha nem hangzik feléje a Feltámadott hívása, nyújtsd ide ujjadat, és felszólítása, légy hívó. Amikor Jézus szavai elhangzanak, már nem írja az evangélium, hogy odament volna megtapogatni Jézus sebeit, hanem csak ezt a hitvallást mondja: én URam, én Istenem. Az ének szavaival imádkozzuk: *titkon epedőknek jelenjél meg nyilván!*

2014. augusztus 13. – szerda

János első levele 1,2: Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyágot teszünk róla, és hirdetjük nektek is az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.

Vannak gyógyíthatatlan betegségek. Akik ilyenben szenvednek, és tudják, mennyire súlyos az állapotuk, többféleképpen viszonyulnak betegségükhöz. Némelyek búskomoran feladják a harcot és a reményt, várják a halált. Mások nem fogadják el állapotukat, hevesen tiltakoznak, úgy akarnak élni, mintha nem lenne a kór. Legtöbbször tudomásul veszik, hogy mi a betegségük, igyekeznek úgy élni, hogy a súlyosbodást amennyire lehet, lassítsák. Az orvostudomány naponta fejlődik, számtalan kísérletet végeznek, néha sikerrel, megtalálják az ellenszerét egy-egy addig gyógyíthatatlan betegségnek. Amiben száz éve ezrek és milliók

haltak meg, ma ismerik az ellenszerét, ha valaki megbetegszik, elég egy pár napos gyógyszeres kezelés, már senki nem fél attól, hogy súlyossá, halállossá válna a beteg állapota. Mikor a tudósok egy ilyen gyógyszert felfedeznek, s kihirdetik, hogy hatásos, forgalomba is hozható, akkor az addig halálra váró betegek biztosan naponta fogják kérdezni a gyógyszertárba, mikor jut el oda is a szer. S milyen öröm, ha egyszer azt hallják: megjelent. Tudják, ez a szó az életük megmentését jelenti. Ez az öröm van annak az embernek a szívében, aki felismeri, hogy a bűn is halálos kór, mégpedig az örök halálra ítéli mindazokat, akik nem fogadják el az ellenszert. Mert az apostolok az hirdetik, hogy megjelent az élet, már nem kell reménytelenül élni, a halálra várni, nem is kell lemondani mindenről, sem értelmetlenül zúgolódní, nem kell a magunk erejével küzdeni, hogy valamennyire kibírható legyen a hátralevő idő. Megjelent az élet, hirdetik azok, akik már maguk is éltek vele, és tudják, ők már megmenekültek az örök haláltól. Hirdetik nekünk is: nem kell meghalnod, itt van az örök élet lehetősége, megjelent az Élet, maga az Isten Fia jött el, hogy életünk legyen. Az életet Ő ingyen, kegyelemből kínálja. Ma, neked.

2014. augusztus 14. – csütörtök

A zsoltárok könyve 68,4: De az igazak örülnek, vigadnak, Isten színe előtt vígan örvendeznek.

A mondat elején a „de” arra utal, hogy az előző versekben a zsoltár a nem igazakról beszél, azok sorsát ellentétbe állítva az igazakéval. Az ÚR megjelenése ossza két táborra az embereket, az Őt gyűlölők elfutnak és elpusztulnak, az igazak pedig színe előtt örvendeznek. Jézus Krisztus példázatát és tanítását néha rosszul értelmezzük. Az ÚR arról beszél, hogy nem lehet elkülöníteni a jókat a rosszaktól, ma még együtt növekedik a búza és a konkoly. Ebből azonban nem lehet olyan következtetést levonni, hogy nosza, éljünk együtt, mindenben egyformán azokkal, akik nem Isten gyermekei. Köztük élünk ebben a világban, jó példával és istenfélő étellel igyekszünk őket is megnyerni Krisztusnak, de nem azonosulunk mindenben velük. Hiszen Isten jelenlétének a világ fiai nem örvendeznek, nem is keresik azt, mi viszont az Ő színe előtt örvendünk és vigadunk. A világ fiai Isten nélkül akarják elérni saját céljaikat, mi pedig az ÚR akaratát keressük, az Ő segítségével. Ott kell legyen ez a „de” köztünk. A világ ma is a földi kincseket és a földi örömeket keresi, a földi körülmények alakulásának függvényében örvend vagy kétségbe esik, *de* Isten gyermekei az Úrral élnek. Jóban is, küzdelemben is Előtte járunk, és Benne tudunk külső körülményeink ellenére is örvendezni. Fordítsuk le nagyon egyszerűre a mai ígét: meghallgatjuk a híreket, gazdasági, politikai, egyéb nehézségekről, kilátástalanságról, s feleljük ezekre egyszerű, őszinte meggyőződéssel: de én Istennel élek, az Ő színe előtt vígan örvendezek.

2014. augusztus 15. – péntek

A zsoltárok könyve 9,11: Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak.

Szerintem a Niagara vízesés mellett egy kilométer távolságban nem lehet hallani egymás szavát. Én azért úgy gondolom, hogy igen. Azt hiszem, hogy egy kenderből font, másfél centis kötél megtart egy felnőtt embert. Én azért nem indulnék el egy ilyen vékony kötéllal készült pallón, egy szakadék fölött. Pedig bátran megethetnéd, mi naponta járunk át egy ilyenén,

immár évek óta. Szerintem Isten nem létezik. Én azt hiszem, hogy valaki csak kell legyen, aki alkotta a világot, meg az életet, csak azóta nem törődik velünk. Én nem feltételezek, hanem tudom, hogy Ő létezik, meghallja az imádságot, sőt, aki Hozzá fordul, azt nem hagyja el. És ez nem a „szerintem így kéne legyen” vélemény, hanem tapasztalatom, sokszor átélt segítség alapján kialakult meggyőződés. Kik bíznak Istenben? Akik ismerik az Ő Nevét. Akik hittel segítségül hívták Őt, és átérték az ÚR szabadításának csodáját. Akkor lesz biztos ismeretem a Niagaráról, a kötélről, bármiről, ha egyszer eljutok oda, ha egyszer kipróbálom. Lehet, és sajnos, nagyon sokan szoktak is ezernyi véleményt megfogalmazni Istenről, imáról, az Ő segítségéről. Ameddig mindezt úgy teszi valaki, hogy közben távol van Tőle, addig okoskodás marad minden gondolat. Aki viszont ismeri az Ő Nevét, ami azt jelenti egyszerűen, hogy ismeri Istent, találkozott már hitben Vele, kapcsolatban van az Úrral, az bízik Benne, Rá bízva egész életét. *Bízom Benned, URam Jézus, Benned bízom egyedül.*

2014. augusztus 16. – szombat

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 5,5: Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok.

Isten gyermekei vagyunk, az Ő győztes seregéhez tartozunk, nem vagyunk többé tehetetlenek és erőtlének a bűn és a kísértés előtt, nem kell engedjünk, hogy ezek eltávolítsanak minket az Isten közösségétől. Az ige által Isten emlékeztet minket arra, hogy kik vagyunk, ahogyan nekünk is emlékeztetnünk kell egymást, erősíteniünk hittestvéreinket ezzel az üzenettel. Nagy szükség van erre a magatartásra világunkban. Ezzel a hozzáállással lehet megállítani a rossz útra térést fontolgató testvéreinket, és ugyanezzel lehet erősíteni azokat, akik a világosságban járnak. Aki egyszer kipróbálja ezt, tapasztalni fogja, mennyire szó szerint beteljesedik az ige a Példabeszédek könyvéből, *aki mást felüldít, maga is üdül.* Jézus szavait ma sokszor kellene idézni, *ne így legyen közöttetek.* A világ azt tartja hírnek, s mondja tovább, ami rossz, mi a jót kell tovább adjuk. Ha valaki rosszat fontolgat, sokszor még bátorítják arra az emberek, s háta mögött nevetik, aki viszont világosságban él, az másokat is a világosságban maradásra ösztönöz. Mennyire sokat jelent, ha azt mondja valaki nekünk, hogy még nem ismer eléggé, mégis megbízik bennünk, mert tudja, milyen családból jöttünk. Isten gyermekei így bíznak meg egymásban, s ebben erősítik egymást: a nappal fiai vagyunk. Ragyogjon rajtunk szüntelen mennyei Atyánk jóságos tekintetének világossága.

2014. augusztus 17. – vasárnap

A zsidókhöz írt levél 10,23: A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett.

Hitvallásnak legtöbbször az apostoli hitvallást nevezik, vagy Péter szavait, akinek Isten Lelke jelentette ki, ő pedig megvallotta, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Ugyanakkor lehet, hogy nem hitvallásnak nevezik sokan, de minden embernek van meggyőződése Istenről, egyházzal, vallásról, az életről és az élet kérdéseiről. Szokták életbölcességnek nevezni, mások vezéreszmének, vagy bárhogyan másként. A hitvallás olyan igazságot fogalmaz meg, melyről a hitvalló meg van győződve, nem csak másoktól vette át, s nem csak elméletileg tartja azt igaznak, hanem sajátjának tekintti, s aszerint is él, cselekszik. Úrvacsoravétel előtt hangosan válaszolunk a kérdésekre, hisszük és valljuk, hogy bűnösök vagyunk, de Isten megbocsátja

bűneinket Krisztusért, nekünk örök életet készít Vele és Általa. A mai ige is egy hitvallásról szól, mégpedig a reménység hitvallásáról. Maga a kifejezés is gyönyörködtet, annak jelentése pedig ezen felül még igazza is válhat életünkben. Mondjuk ki vallástételként: hiszek a reménységben, hiszem, hogy Isten gyermekeként jogom van reménykedni, hiszem, hogy Krisztus Szavaira építve jó alapja van reménységemnek. Hiszem, hogy az ÚR minket nem csüggedésre, lemondásra, búskomorságra hívott el, ezekre sokszor hajlamosak vagyunk, hanem az Ő akarata az, hogy elkezdjünk reménykedni. Biztos reménységgel tekintünk arra az országra, melyet Isten nekünk készített, és reménységünk van a földi életre nézve is, hiszen pillanatra sem hagy magunkra küzdelmeinkben mennyei Atyánk. Ragaszkodjunk tehát a reménység hitvallásához, mert minden reménységünk alapja a hűséges Isten.

2014. augusztus 18. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 33,11: Felhangzik még a vidám örvendezés hangja, a vőlegény és a menyasszony hangja és azoké, akik így énekelnek: Adjatok hálát a Seregek Urának, mert jó az Úr, mert örökké tart szeretete!

Fiatalkoromban, és hitben való gyermekkoromban egyaránt megérteni sem tudtam, elfogadni sem azokat a mondatokat, melyek így kezdődtek: többé nem... Főleg idős emberek mondták, többé nem leszek egészséges, többé nem tudok elmenni a templomba, nem hoz az élet örömet, és sok ehhez hasonló gondolatot fogalmaztak meg. Azzal érveltem, szinte mindig eredménytelenül, hogy nem szabad felhagyni a reménnyel, Isten hatalmas, Ő csodát tehet, minden megváltozhat. Legtöbbször azonban nem változott meg minden, s akik nem túlozva, és nem önsajnálattal mondták mindezt, hanem józanul, kiderült, hogy nekik volt igazuk. Mindez akkor számomra hitetlenségnek tűnt, ma sokkal inkább azt mondom, hogy emberileg igazuk van, de azért az ÚR hatalmát se vonjuk kétségbe. Ha Istennek azzal van célja, hogy olyat tegyen, ami ma számunkra elképzelhetetlen és lehetetlen, akkor Ő azt megteszi, a mi hozzáállásunk ellenére is. Izráel is olyan helyzetben volt, amikor józanul elmondhatták, nincs okunk ünnepelni, hegedűinket fűzfákra akasszuk, nem énekelünk, és nem örvendezünk többé. Isten pedig azt üzeni a próféta által, hogy most jött el annak az ideje, amikor Ő cselekedni fog, ezért reménykedjen népe, minden külső körülmény ellenére, és higgyen abban, hogy felhangzik újra a nevetés, az öröm hangja. Újra lesznek házasságok, lesz jövő, lesz vígasság, azért, mert Isten szeretete cselekvő szeretet, és Ő hozza el számukra az öröm, az énekszó és dicséret idejét. Afelől nincs kétségünk, hogy Isten országában tökéletes boldogságunk lesz. Azt is tudomásul vesszük, hogy földi életünk során sok mindenről le kell mondanunk, az idő múlásával sok mindenben beszűkül életünk. De az ÚR hatalmas, s ha Neki terve van velünk, akkor alkalmassá tesz minket az Ő terveinek megvalósítására, bármilyen csodát is jelentsen ez. Istenünk, talán mindnyájan azt kérjük Tőled, add nekünk is azt a reménységet, hogy lesz még életünkben öröm, vidámság, szívből fakadó, szereteted munkájának elfogadásáért felhangzó dicsőítés. Áldjad, én lelkem az URat!

2014. augusztus 19. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 3,17: Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.

Jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem-lelkem! Mindig közellévő, jelentsd Magad nékem, ne lakhasson más e szívben – szoktuk énekelni elég gyakran a templomban. Ennek a két sornak elénekléséhez kevesebb, mint egy perc szükséges, ennyi idő alatt aligha tudjuk igazán átgondolni, mit is jelentenek azok a gondolatok, melyeket az ének szerzője megfogalmazott, s melyeket mi is sajátunkénak vallunk, amikor azokat énekeljük. Krisztus lakozzék szívünkben. Hogyan lehetséges ez, kérdezhetnénk a farizeussal. A gyermekek könnyebben megértik ezt, nekik egy jól ismert ábrával szokták magyarázni a szív állapotát. Lerajzolunk egy szívet, annak közepébe egy széket, s a székre ráírjuk, Krisztus, vagy azt, hogy „én”, esetleg bárki vagy bármi mást. Aki a szív közepén ül, az ott lakik, az Ő akarata valósul meg, ő irányít. Sokszor csak beszélünk az Istennek való engedelmességről, de saját vágyaink megvalósításáért fáradozunk szüntelen, ilyenkor az én van középén. Sokan mások is igyekeznek átvenni az irányítást, a legveszélyesebb Isten ellensége, akinek minden vágya, hogy Istentől eltávolítson. Amikor Krisztus van életem középpontjában, Ő irányít mindent, akkor Ő lakik bennem, ennek mindig meglátszik a következménye az életvitelemen. Akivel együtt lakunk, azzal életközösségünk van. Isten nem néha akar velünk találkozni, hanem ilyen életközösségben akar lenni velünk Fia által. Imádkozzuk azért az éneket őszinte vágyakozással: *jöjj és lakozz bennem.*

2014. augusztus 20. – szerda

Pál levele a kolosséiakhoz 4,2: Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek!

Az első kifejezést, hogy az imában és hálaadásban legyünk kitartók, jobban értem, gyakrabban találkozom ezzel a gondolattal, és igyekszem is arra, hogy ne fáradjak meg az imádságban, ne adjak helyet a hála helyett az aggodalomnak, panasznak. De mit jelent éberen, vigyázva imádkozni és éberen, vigyázva hálát adni? Egy lehetséges választ fogalmazok meg, a teljesség igénye nélkül. Aki kitartóan imádkozik, az menthetetlenül ismételni is fogja önmagát. Az éberség egyik lehetséges magyarázata az, hogy ne legyen a kitartó ima fásult, megszokott. Talán sokakkal megtörtént az, hogy valakit először hallott imádkozni, s mélyen megérintette annak az imának az őszintesége, mélysége, amellyel, hogy Istennek szólt, másokat is erősített. Ha viszont sokszor halljuk ugyanazt a személyt, olyan is előfordul, hogy imádsága szinte szó szerint ugyanaz, még a hanghordozás is megvan hozzá, és minden ítékezés nélkül megállapítjuk, hogy nem éberen, vigyázva, lelki átéléssel szól az ima, hanem szinte előadásszerűen hangzik el. Első sorban önmagunkban kell mindezt felfedeznünk, és arra törekednünk, hogy ne csak kitartóak legyünk, hanem éberek is, az imáink és a hálaadásunk az Úrral való személyes közösségben hangozzanak el. *Jézus Krisztus taníts, taníts imádkozni.*

2014. augusztus 21. – csütörtök

Mózes ötödik könyve 30,9: Elhalmoz téged javaival Istened, az Úr kezéd minden munkájában.

Isten megáld, hogy munkánk eredményes legyen. A zsoltárból is tudjuk, hogy emberi fáradásunk hiábavaló, ha az ÚR áldása nincs kezünk munkáján, ugyanezt a mindennapokban is tapasztaljuk, sokszor fáradásunk, költségezésünk nem hoz eredményt, vagy az eredmény nem hozza meg azt a békét, megelégedést, örömet, amit vártunk attól.

Ugyanakkor azt is jól tudjuk keresztyénekként, hogy nem ölbe tett kézzel kell az ÚR áldását várjuk, hanem szorgalmasan munkálkodva, erőnk, tehetségünk és lehetőségeink szerint. A nagy művészet ezt a kettőt a megfelelő egyensúlyban látni, elfogadni, cselekedni. Az ÚR áldását megfelelően fogadni, azért Istennek köszönetet mondani, úgy dolgozni, hogy mindenben kérjük és fogadjuk Isten segítségét. Ugyanakkor azon szükség fáradoznunk, mi Isten akaratával egyezik, még a mindennapi kenyérért való munkánkban is. Ha mindezekben az Ő akarat szerint járunk el, csodálkozva, és Isten bölcsességét és szeretetét csodálva tapasztaljuk, hogy többet adott a Mindenható, mint gondoltuk, elhalmozott minket javaival, jóságnak jeleivel és áldásával. Köszönöm URam minden áldásodat, taníts meg hálaadással és akaratod szerint élni és gazdálkodni mindennel.

2014. augusztus 22. – péntek

Pál levele a filippiekhez 3,13: Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem.

Ha valamit még nem értünk el, azt jelenti, hogy azt tervbe vettük valamikor, és még tennünk kell érte, hogy megvalósítsuk azt, amit szándékunk volt elérni. Isten gyermekeinek életében maga az ÚR állítja fel a terveket, Ő tűzi ki a célokat. Hisszük, hogy nem véletlenül születünk a világba, hanem azért, mert Istennek van terve velünk. Mi az ÚR akaratát elkérjük, naponta igyekszünk aszerint élni. Az emberek nagy többsége nem azért szűnik meg küzdeni terve megvalósításáért, mert elérte valamikori célját, hanem mert lemond arról, hogy elérje egykori tervét. Betegség, gyengeség, körülmények vagy egyszerűen életuntság, s még ki tudja, mi minden vezet ehhez a lemondáshoz. Mi, Isten gyermekei soha nem mondhatjuk azt, hogy vége. nincs már miért élnem. Mégis, ugyancsak nagyon sokan már nem küzdenek lelki célokért, lemondanak azokról, vagy azt gondolják, hogy elérték a legtöbbet, ami elérhető, ők már nem szükséges, hogy növekedjenek hitükben, ismertekben, nem kell fáradozniuk a lelkiek terén. Ezért jó olvasni Pál apostol levelét, aki nagyon komoly eredményekről számolhatna be, jogosan mondhatná, az akkori keresztyének közül senki nem tud olyan eredményekről beszámolni, mint ő. Ha azonban még nem szólított magához Isten, akkor van még tennivalója. Istenünk adjon lelki látást, bölcsességet és akaratot, hogy felismerjük az Ő terveit, és készek legyünk azokért tovább munkálkodni, az Ő dicsőségére.

2014. augusztus 23. – szombat

A zsoltárok könyve 40,6: Uram, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható.

Tegyük a hangsúlyt ma arra, hogy *értünk*. Természetesen nem akarjuk az embert Isten fölé emelni, ennek az igeversnek a középpontjában is Isten van, az Ő nagy hatalma, és az a szeretet, mellyel ezen hatalmát a gyarló ember érdekében használja. Arról is lehet, és érdemes elmélkedni, hogy milyen sok csodát tett értünk Isten. Körül vesz nap, mint nap az Ő csodálatos világa, és ezen felül rendkívüli módon is beleszól a mindennapjainkba, azért, hogy mindent javunkra fordítson. Nincs Hozzá hasonló égen és földön. Amikor népe fogságban volt, kiszabadította őket, ha élelemre, vízre volt szükségük, ezeket is csodák által és csodálatos módon adta meg. Amikor ellenség támadt rájuk, oltalmuk Isten volt, aki csodát tett azért, hogy a túlerővel szembe is győzni tudjon népe. Csodái ma sem fogyatkoztak meg, csupán a mi látásunk lett gyengébb. Nagyvárosok lakói éjjel sem látják már a csillagokat, a sok mesterséges

fény miatt. Sok minden vakítja meg lelki szemeinket is, s nem látjuk, milyen sok csoda vesz körül. És milyen sok csodálatos tervet készített Isten az övéinek. A csillagok mindig az égen vannak, Isten tervei sem változnak, az Ő hatalma készen áll mindent megvalósítani, amit eltervezett. Adjon nekünk mennyei Atyánk lelki látást az Ő csodáinak észlelésére, hogy az azokban való gyönyörködés megvidámítsa szívünket, őszinte hála indítson minket.

2014. augusztus 24. – vasárnap

A zsoltárok könyve 81,2: Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt!

Nemzeti imánkban kérjük Istent, hogy hozzon ránk víg esztendőt, de a földi kincsekre jobban vágyunk és többet fáradozunk azokért. Ha pedig azt kérdezzük önmagunktól, mi is vidámítaná meg szívünket, félő, hogy sok minden kerülne Isten elé a sorban. Megvidámít egy jó társaság, egy jó hír, vagy sokszor segíteni próbálunk magunkon, és különféle eszközökkel akarjuk a vidámságot elérni. Isten előtt pedig többnyire komorak vagyunk, hiszen átéljük azt, hogy bűnös és méltatlan emberekként jövünk Hozzá, kegyelmére szorulunk, hogy egyáltalán megállhassunk Ő előtt. Örvendezni is, bánkódni is csak azok előtt tudunk őszintén, igazán, akikben megbízunk, akikhez nagyon közel állunk. Ha az Úrral élő közösségünk van, akkor ez a közösség is öröm és vigasság forrása, ugyanakkor minden örömünket Vele osszuk meg, Neki köszönjük meg, az ÚR előtt vigadunk. Vidámítsa meg szívünket Istenünk.

2014. augusztus 25. – hétfő

A királyok első könyve 8,56: Áldott az Úr, aki nyugalmat adott népének, Izraelnek egészen úgy, ahogyan megígérte.

Kevésbé értékeljük azt, amiért nem küzdöttünk meg, hanem mindig is megvolt nekünk. A gazdag emberek gyermekei nem értik, miért kellene örvendeni annak, ha valaki egy autót vásárol, hiszen nekik mindig is volt, nem is egy. Legtöbbször úgy nőttünk fel, hogy volt ugyan kötelező katonaság, de azt csak a férfiasodás egyik állomásának tartottuk, s nem nagyon gondoltunk arra, hogy esetleg harcolnunk kell, fegyverrel a kezünkben. Ma is vannak helyek, ahol az a természetes, ha szüntelen feszültségben, készenlétben élnek az emberek, hiszen nem is ismerik a békességet, nyugalmat, biztonságot. Mi legtöbbször a fegyveres összecsapásokat csak híradásokból ismerjük, még sincs igazi nyugalom és béke életünkben, mert a mai korra jellemző rohanás, törtetés, feszültség megkísérli mindnyájunk életét. Istennek van hatalma arra, hogy változtasson életünkön, annak külső körülményein is, és a valódi békesség is az Ő ajándéka. Ő elhozta népe életében ezt az időt, valamennyiszer Szavára hallgattak, annak engedelmessé váltak. Kérjük, és Lelke munkáját fogadjuk el, hogy Ő adjon a mi életünkben is nyugalmat, békességet, igazi életet.

2014. augusztus 26. – kedd

Sámuel első könyve 2,2: Nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk.

Gyermekkorom egyik kedves éneke így kezdődik: *Aki értem megnyíltál, rejts el, óh, örök kőszikla.* Nem egészen értettem, miről is szól az ének, de arra jól emlékszem, hogy két dolgot már akkor megfigyeltem ezekben a sorokban. Az egyik az, hogy a felnőttek is éneklnek, nekik is szükségük

van arra, hogy időnként valahova elrejtőzzenek, a másik pedig az, hogy itt valami hatalmasról szól az ének, a kőszikla, kőszál erőset, nagyot, fenségést kell jelentsen. Aztán tizenévesen volt először alkalmam kétezer méter fölött járni a hegyekben, s megcsodálni azokat a kőtömböket, sziklákat melyek minden képzeletet felülhaladtak. Az éneket dúdoltam akkor is, és az volt a gondolataimban, hogy milyen hatalmas lehet Isten, aki ezeket teremtette. A Biblia arról tesz bizonyosságot, hogy nincs Nála hatalmasabb, de nincs Nála irgalmasabb sem. Ő hatalmas, örök, változhatatlan, Akihez menekülhetünk minden kérdésünkkel, problémánkkal. Isten szent Fia által az a kőszikla, akire építhetjük életünket, egyházunkat, aki az egyetlen és biztos alap. Néha van olyan érzésünk, hogy egyes emberek, vallások egy napra, egy névre, egy szertartásra építkeznek. De egyéni keresztyén életünkben is megkísért az, hogy csak előírásoknak akarjunk megfelelni. Az ige Istenre irányítja figyelmünket, nincs olyan kőszikla, mint Ő, nincs más alap, egyedül Krisztus, az örök kőszál.

2014. augusztus 27. – szerda

Mózes harmadik könyve 26,5: Jóllakásig ehetitek kenyereteket, és biztonságban lakhattok az országban.

Sokan vagyunk hajlamosak arra, hogy amikor valamiről vagy valakiről megismerünk egy keveset, azt gondoljuk, hogy minden tudunk. Sokaknak emiatt van nagyon hiányos és sok mindenben téves elképzelésük Istenről, Bibliáról, keresztyén életről, mert egy keveset megismertek, s az nekik elég volt, a többit maguk gondolták hozzá. Így alakul ki az a téves vélemény is, hogy az Ószövetség egy haragos és törvényének betartását szigorúan követelő Istenről van szó, míg az Újszövetség egy szerető, kegyelmes, mindent megbocsátó Atyáról szól. S ugyancsak téves elképzelés az is, hogy az Ótestamentumban csak földi áldásokról olvashatunk, míg az újszövetségi népének Isten csak lelki áldásokat ígér. A fogságból megszabadított népnek az ÚR a mai ige szerint kenyeret és biztonságot akar adni. Ezt az ÚR nekünk is megadhatja, és ma is csak Ő adhatja meg. Téves elképzelés az, hogy ma már fejlett világban élünk, ahol minden földi jót magunk állítunk elő, termelünk meg, Istenre csak azért van szüksége, akinek egyáltalán szüksége van, hogy vigasztalja, bátorítsa, lelkére beszéljen. A mindennapi kenyeret ma is Istentől kérjük az Ő gyermekei, nem csak azért, mert Megváltónk így tanított minket imádkozni, hanem azért is, mert hisszük, hogy minden áldás Istentől származik, márpedig a mindennapi kenyér és a mindennapi élelem, ruházat, minden az Ő áldása, gondviselése, irántunk való törődésnek, szeretetének jele. Ahogy hitvallásunk fogalmaz, ma is tudom, hiszem és vallom, hogy Isten mind testi, mind lelki szükségeimre gondot visel.

2014. augusztus 28. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 65,24: Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.

Gondoljuk el azt, mit is jelent saját gyermekeink kéréseit teljesíteni. Milyen nagy öröm a szülőnek, ha ismeri gyermekét, tudja, mire van szüksége, örömmel el is készíti számára azt, amiről bizonyosan tudja, hogy gyermeke kérni fogja tőle. A gyermek még nem tudja, hogy a szülő mennyire szereti és milyen jól ismeri őt, ezért a válaszban, kérése meghallgatásában nem bizonyos, noha sejti, hogy a legjobbat akarja számára szülője. Amikor pedig elmondja, mire is

lenne szüksége, megdöbbenve, de annál nagyobb örömmel tapasztalja, hogy számítottak kérésére, már el is készítették számára azt, amit kért, nem kell várjon arra, hogy meggondolják mit válaszoljanak, hogy megadják kérését. A gyermek öröme pedig a szülő legnagyobb jutalma, gyönyörűsége. Jézus Krisztus azt tanította, hogy a mindenható Isten a mi Atyánk. Ő teremtett minket, ismeri gondolatainkat is. Ha Hozzá jövünk, akarata szerinti kérésekkel, nem fog meglepődni, nem akkor szembesül először azzal, ami a szívünk kívánsága, hanem mi fogunk azon esetleg csodálkozni, hogy alig mondtuk ki Ő előtt imánkat, már meg is hallgatta. Ha szigorúan időben gondolkodunk, sokszor azt kell megállapítsuk, hogy mi még a kérést fogalmazgattuk magunkban, Isten pedig már munkálkodott a válaszon. Mindez azért van, mert nem egy ismeretlen hatalmassághoz jövünk, ahol sokáig szükséges magyarázzuk kéréseink jogosultságát, hanem mennyei Atyánknak mondjuk el gyermeki bizalommal könyörgéseinket, aki az Ő szeretetével abban gyönyörködik, ha megadhatja nekünk mindazt, ami javunkra, épülésünkre van.

2014. augusztus 29. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 8,17: És várom az Urat, aki Jákob háza elől eltakarta arcát, és benne reménykedem.

A mondat közepe nélkül az ige nagyon sokszor olvasható a Szentírásban, Isten minden gyermekének imádsága ez, hiszen Őbenne van a mi reménységünk, az Ő jelenlétére vágyunk, az ÚR eljöveteleért imádkozunk. A mondat közepe is ismerős, legelőször ugyancsak egy ézsaiási ige jut eszünkbe, ahol Isten így szól: egy pillanatra elrejtettem előled arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked. Ami furcsának tűnik, az, ahogyan ez a mondat egybe van szerkesztve, az eleje és a vége az Isten utáni vágyakozást, a Benne való reménységet fogalmazza meg, a közepe viszont az ÚR haragját sejteti, az Ő büntetését, népétől való elfordulását írja le. Azt mondja a próféta, hogy Isten most magára hagyta népét, elfordult tőlünk, ez pedig szenvedést, fogságot, sok nyomorúságot jelent. De jól tudjuk, mindenben jogosan cselekedett Istenünk, megérdemeltük az Ő elfordulását. És mégis, mindezek ellenére, mi tudjuk, hogy Ő nem fordult el tőlünk mindörökre, nem tart mindvégig az Ő haragja, hanem ismét eljön, meghallja kiáltásunk szavát, ismét közösségben akarunk élni a mi Istenünkkel. Ezért várjuk Őt, kiáltunk Hozzá, reménykedünk Benne, akkor is, amikor nem látjuk, és nem érezzük az Ő arcának felénk fordulását, az Ő jelenlétét mindennapjainkban. Lehet, hogy felnőtteknek banális információ, viszont gyermekeknek nagy felfedezés, hogy a nap akkor is süt, amikor felhők takarják el. Elég egy kis szellő, s ismét látni fogjuk, melegét érezzük majd. A hitben gyermekek tudnak örvendezni amiatt, hogy a jelenlegi borús idő ellenére tudjuk, az ÚR kegyelme és szeretete ismét felragyog. Gyermekeké kell lennünk ebben, és gyermeki bizalommal várni, reménykedni, kérni az ÚR eljöveteletét.

2014. augusztus 30. – szombat

Sámuel első könyve 17,45: Dávid így felelt a filiszteusnak: Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izráel csapatai Istenének a nevében megyek ellened.

Neked az eszközeid a fontosak, nekem az indíttatásom. A világ számára a kérdés az, hogy mivel lehet meggyőzni egy csatát, Isten gyermekének a kérdése az, hogy miért induljak egy

csatába. Ha megfelelő ellentétpárokat akar megfogalmazni Dávid, azt kellett volna mondja: te karddal én parittyával, ez nem annyira használt harci eszköz, de jól kezelem, s messziről legyőzlek veled. Vagy azt is mondhatta volna: te büszkeségből, testi erőd fitogtatásáért akarsz harcolni, meg a győzelem utáni nagy jutalomért, s azért, hogy népednek szolgáljon a mi népünk, én viszont nem ilyen okból jövök, hanem azért, mert megsértetted Istent, a mi Istenünket. A világi gondolkodású ember az eszközöket és a módszereket igyekszik jól megválasztani, Isten gyermeke az ÚR vezetésére figyel, az Ő segítségére bízta magát. Értelmezzük helyesen Pál szavait, amikor azt mondja, hogy a zsidónak zsidóvá, a görögnek göröggé lettem, semmiképp nem teszi hozzá, hogy az istentelenné, a csalónak csalóvá. Jézus azt tanítja, hogy adjuk meg Istennek, ami az Istené, a császárnak is azt, amivel neki tartozunk, de egyáltalán nem mond olyat, hogy a sátánnak is adjuk meg, ami a sátáné, a hazugságot, csalást, bűnt. Nem harcolhatunk a világ eszközeivel, és nem is azt kell mérlegelnünk, hogy miként állnak az erőviszonyok földi bölcsesség szerint, mert ha Gedeon ezt tette volna, soha nem indul a háromszázzal harcba. Ha Dávid pajzsban, dárdában gondolkodik, akkor a jó tanácsot megfogadta volna, és hazaindul. Ő viszont a seregek Urának Nevében, és az Ő Nevéért indul. A világ eszközei hatalmasak, a mi indíttatásunk szentséges kell legyen. Mások céljai, eszközei bármilyenek lehetnek, számunkra csak az a fontos: mi az Isten akarata, hogyan szolgálhatjuk az Ő dicsőségét.

2014. augusztus 31. – vasárnap, újkenyér

A prédikátor könyve 7,14: A jó napokban élj a jóval, a rossz napokban pedig lásd be, hogy ezt is, amazt is Isten készítette azért, hogy az ember ne találja ki, mi következik.

Ez most komoly? Tényleg van ilyen ige? A Bibliában ez benne van? Ezek jutottak eszembe az ígét olvasva, hiszen annyira valószínűtlennek tűnt, hogy ilyet írjon a Biblia. Előbb hihetetlennek, majd viccesnek tűnt, amikor azt írja a prédikátor, hogy Isten azért engedi a rossz napokat, hogy ne tudjuk kiszámítani, mi következik. Aztán hamar felfedeztem, hogy ennek az ígének mennyire fontos üzenete van. Isten nem automata, hallom gyakran idézni, nem lehet gyorsan elmondott imára hirtelen választ várni, mintha köteles lenne a Mindenható elvárásainkat a magunk megszabta módon és mértékben teljesíteni. És mégis, elgondolkoztam, hogy milyen sok ilyen automatizmus van bennünk. Évekig szükséges harcolni egy közösségben, s akkor sem biztos, hogy sikerül a legelemibb tanítást elfogadtatni, ha mindenki úgy tudja, s ezt adja tovább gyermekeinek is, hogy Isten szereti a templomba járókat és a becsületeseket, és nem szereti, sőt megbünteti a többieket. Idén jó a termés, mert jók voltunk, tavaly jégeső tizedelte meg a gabonát, s meg tudjuk keresni, kiért, miért. Az ige arra ösztönöz, hogy ne bocsátkozzunk találgatásokba, ne gondoljuk azt, hogy minden pillanatért a következő pillanat már a jutalom avagy a büntetés. Hiszen azt szoktuk énekelni, hogy Isten titkos bányá mélyében formálja terveit. Nem a jutalomért engedelmes Isten gyermek, nem a büntetés miatti félelem tartja távol a gonosz cselekvésétől, és nem fürkészi minden pillanatban ezt a jutalmat, vagy fenytést. Isten gyermeke önként, örömmel szolgál Istennek, Neki engedelmeskedik mindenben, s Rá bízta jelenét, jövőjét, életét. A jó napokban pedig hálás szívvel él mindazzal a jóval, amit az ÚR adott neki.